

בש"פ 2512/14 - מאהר אהווידי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2512/14

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

העורר: מאהר אהווידי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיק
מ"ת 38554-08-13 שניתנה ביום 3.4.2014 על ידי
כב' השופטת ד' מרשק מרום

תאריך הישיבה: ח' בניסן התשע"ד (08.04.14)

בשם העורר: עו"ד ויקי גולן
בשם המשיבה: עו"ד נעימה חנאווי

החלטה

נגד העורר ונאשם נוסף הוגש כתב אישום המייחס להם עבירת רצח. בית משפט זה (השופט י' עמית) החליט ביום 4.3.2014 כי בשל חולשה בעצמת הראיות יש להסתפק בחלופת מעצר וכי על בית המשפט המחוזי לבחון "חלופת מעצר הדוקה ... לרבות מעצר בית מלא, איזוק אלקטרוני והפקדת ערבויות של ממש" (בש"פ 1274/14, ההדגשה במקור).

בעקבות ההחלטה הנ"ל הורה בית המשפט המחוזי על הגשת תסקיר מעצר. בשל תקלה ואילוצים הקשורים בעומס המוטל על שירות המבחן נדחה הדיון מפעם לפעם עד שביום 3.4.2014 הוחלט על דחיית הדיון בעניינו של העורר (במבחן מהנאשם השני) ליום 24.4.2014, נוכח בקשת שירות המבחן. מכאן הערר.

בערר נטען הן כנגד ההחלטה על הגשת תסקיר מעצר והן כנגד דחיית הדיון באופן ששחרור העורר מתעכב לפרק זמן ממושך מאז החלטתו של בית משפט זה. לטענת העורר, השופט עמית לא הורה על הגשת תסקיר מעצר ולא היה מקום לעשות כן, במיוחד שעניין זה גורם לעיכוב בקבלת ההחלטה על חלופת המעצר ומאריך שלא לצורך את מעצרו של העורר.

דין הערר להידחות.

החלטת בית משפט קמא בדבר הצורך בקבלת תסקיר מעצר מתחייבת על מנת שניתן יהיה לקיים את הוראתו של בית משפט זה לפיה החלופה שתיקבע, ככל שבכלל תימצא חלופה כזו, אמורה להיות "הדוקה". בחינה מושכלת ויסודית של טיב החלופה, במיוחד כאשר קיימת חשיבות מיוחדת לכך שהחלופה תבטיח מפני מסוכנות ניכרת שלכאורה קיימת במקרה זה, ראוי לה שתיעשה תוך קבלת הערכותיו של שירות המבחן, הן באשר לנאשם ולמידת מסוכנותו והן באשר למקום החלופה, למפקחים וכד'. במצב זה, בגדרו קבלת תסקיר מעצר היא שלב מהותי ומתחייב בתהליך בחינת האפשרות לשחרור לחלופת מעצר (בניגוד גמור לפרשה עליה ביקש להסתמך העורר ושנדונה בבש"פ 1092/05 תראבין נ' מדינת ישראל (27.2.2005)), אין מנוס מהתחשבות באילוצים בהם נתון שירות המבחן. אכן, בתחילה אירעה תקלה כשהחלטה מיום 5.3.2014 על מתן התסקיר עד ליום 26.3.2014 לא קוימה משלא הגיעה לידי שירות המבחן, והדבר הביא לכך שחלף זמן ללא שהנושא קודם (אגב, גם מצד העורר לא נעשה דבר על אף שהיה יכול להיווכח שההחלטה הנ"ל אינה מיושמת). משהתברר הדבר, נקבעו מועדים חדשים להגשת התסקיר. נוכח עומס עבודה ואילוצים הנובעים מחופשת הפסח, ביקש שירות המבחן להגיש את התסקיר לכל המוקדם ביום 23.4.2014. אין מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא שנענה לבקשת הדחייה.

בדיון בערר נמסר כי העורר נפגש אתמול עם קצינת מבחן. חזקה על שירות המבחן שאם הדבר יסתייע, יקדים את הגשת התסקיר. ואולם, אין להקל ראש באחריות המוטלת על שירות המבחן ובצורך לקיים חקירה יסודית הן ביחס לעורר והן ביחס למפקחים המוצעים, הכל על-פי שיקול דעתו המקצועי. על כן איני מוצא לנכון "לזרז" את שירות המבחן, כפי שביקשה באת-כוח העורר, בהנחה שהעובדה שמדובר בעורר שאמור להשתחרר שכלל שתימצא לגביו חלופה ראויה, ידועה לשירות והובאה בחשבון בקביעת סדרי העדיפות שלו.

בשולי הדברים אעיר, כי כלל לא ברור האם עומדת לעורר זכות ערר על ההחלטה מיום 3.4.2014, שהתמצתה בדחיית מועד הגשת התסקיר והדיון וניתנה בטרם סיים בית המשפט המחוזי את הדיון בעניין חלופת המעצר; וגם אם קיימת זכות כזו, נראה שלבית משפט זה שיקול דעת שלא לקיים דיון בערר מסוג זה ובוודאי שנטייתו להתערב בהחלטות מהסוג הנדון תהיה מצומצמת ביותר (ראו בש"פ 468/12 אל אעסם נ' מדינת ישראל (23.1.2012)).

בנסיבות אלה הערר נדחה.

ניתנה היום, ח' בניסן התשע"ד (8.4.2014).

שׁוֹפֵט
